

After Party

režie Vojtěch Strakatý, 2024

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 57 %

Život přináší různá překvapení. Ta milá – třeba když celovečerní debut Vojtěch Strakatého v premiéře uvede sekce Orizzonti Extra benátského filmového festivalu –, ale i ta nemilá – třeba když zjistíte, že váš otec dluží tolik peněz, že kolem vašeho domu už krouží nejen exekutoři, ale i vymahači. Právě to se stalo samotnému Strakatému, který se rozhodl svou zkušenost přenést do filmu. Ten sleduje během čtyřia-dvaceti hodin bezstarostnou Jindřišku, která procítá do úplně jiné životní reality. Bude tohle začátek rozvratu celé rodiny, anebo stojíme na počátku hrdinčina osamostatnění a dospění?

„To by táta přece nedopustil,“ říká Jindřiška otupená kocovinou, aby ji zlomová životní situace záhy donutila napsat všechny smysly a vymyslet, co si teď počít. Strakatý kombinuje distancovaný, chladně analytický pohled se snahou být nablízko postavám. Zachycení střípků z jednoho dne se snoubí s náznaky perspektivy do budoucna, vyprávění je ale až příliš podvyživené a atmosféra poněkud nevýrazná. Film se místy vydává cestou odpozorovaných momentek, jindy – zejména po vstupu bohorovného otce na scénu – spoléhá na emoce více vyhrocené.

After Party nakonec připomene jiný kompetentně natočený, ale též poněkud bezkrevný film, který se dočkal premiéry ve vedlejší sekci renomovaného festivalu – v Cannes uvedený kraťas Osmý den Petra Pylypčuka. I ten se spojoval seriózní téma, postavy v utlačovaném rozpuku a důraz na atmosférické vyznění. A taky se ve své úspornosti dostal až na hranu prázdnoty.